PRZY MARYI W MOCY BOŻEGO DUCHA

Materiały formacyjne dla Bractwa Szkaplerznego
Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych

[24]

Redakcja nie wypłaca honorariów, nie zwraca materiałów niezamówionych,
zastrzega sobie prawo ich skracania oraz opracowania tekstów przyjętych do druku.
Do użytku wewnętrznego.

Święta Boża Rodzicielko, Chwało Góry Karmel,
zechciej odzianych Twoją Szatą przyodziać cnotami Twoimi
i zachowaj ich zawsze od wszelkich niebezpieczeństw
duszy i ciała. Amen.

Pod opiekę Twojego miłosierdzia uciekamy się, o Matko Boża.
Nie odrzucaj próśb, [które do Ciebie zanosimy] w naszych potrzebach,
lecz zachowaj nas od niebezpieczeństwa,
[Ty] jedynie czysta i błogosławiona.

Najstarsza zachowana modlitwa Maryjna (III w.).

BIBLIOTEKA FORMACYJNA
RODZINY SZKAPLERZNEJ

SPIS TREŚCI

KONFERENCJE FORMACYJNE

- Miesiąc I – lipiec
  Oprac. Włodzimierz Tochmański OCD: *Zamieszkiwanie Boga w duszy* 3
- Miesiąc II – sierpień
  Szczepan T. Praśkiewicz OCD: *Duchowość maryjna (12)* 12
- Miesiąc III – wrzesień
  Iwona Janiak: *Zarys historii szkaplerza karmelitańskiego (7)* 24

Z ŻYCIA BRACTWA SZKAPLERZNEGO (RODZINY SZKAPLERZNEJ)

- Libiąż 30
- Stalowa Wola Rozwadów 33
- Zaczernie 34
- Odejście do Pana śp. Pauliny Stefanik z Trzciany 34
- Katowice Bogucice – Święty Szymon Stock
  w sanktuarium Matki Bożej w Bogucicach 38
- Historyczna Księga Arcybractwa w
  Parafii Św. Szczepana w Bogucicach 41
- I Śląski Dzień Skupienia i Spotkania Rodziny Szkaplerznej
  (Katowice Bogucice 11 maja 2019) 43
- Tychy – Spotkanie Tyskiej Rodziny Karmelitańskiej 46
- Zaproszenie na 21. Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej
  Czerna, 20 lipca 2019, „Przy Maryi w mocy Bożego Ducha” 50
- Migawki foto 54
- Informacje i ogłoszenia 56

ISBN 978-83-65307-89-7

KONFERENCJE FORMACYJNE

MIESIĄC I – LIPIEC

Oprac. Włodzimierz Tochmański OCD

ZAMIESZKIWANIE BOGA W DUSZY

Aby lepiej zrozumieć zamieszkiwanie Boga w duszy ludzkiej, posłużymy się dwoma tematami powiązanymi z naszym w ujęciu znanych teologów duchowości.

Pamięć na obecność Bożą (o. Jerzy Gogola OCD)[1]

Pamięć na obecność Bożą jest praktyką życia duchowego, która w podręcznikach teologii duchowości z pierwszej połowy XX wieku zaliczana jest do drugorzędnych środków doskonałości. Jest to praktyka aktów wiary w obecności Boga w każdym miejscu i czasie. Częstość praktykowania pojedynczych aktów prowadzi do stanu trwania w Bożej obecności.

Każdy akt pamięci na obecność Bożą zawiera w sobie skupienie umysłu na Bogu, a jednocześnie oderwanie go od tego, co rozprasza uwagę na inne rzeczy. W początkowej fazie jest to zwykła pamięć na obecność Bożą, myśl o Bogu, ale jej celem jest ogarnięcie także woli i pobudzenie jej do miłości Boga. Jest rzeczą logiczną, że nasze akty wiary nie czynią Boga obecnym, ale umożliwiają stawanie w Jego obecności. Właśnie rzeczywista obecność Boga stanowi fundament praktyki Bożej obecności.

[1] *Teologia komunii z Bogiem*, KID Wyd. OCD 2001, s. 358-360.

Bóg obecny jest zarówno poprzez dzieło stworzenia nieustannie kontynuowane, jak i dzieło odkupienia. Stąd można mówić o Bożej obecności na płaszczyźnie naturalnej i nadprzyrodzonej, stworzenia i łaski. O wszechogarniającej obecności Boga mówi Psalmista: „Ty ogarniasz mnie zewsząd i kładziesz na mnie swą rękę…" (Ps 139). O obecności Boga w duszy sprawiedliwego mówi św. Paweł: „Czyż nie wiecie, żeście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? Jeżeli ktoś zniszczy świątynię Boga, tego zniszczy Bóg. Świątynia Boga jest święta, a wy nią jesteście" (1 Kor 3, 16); „My jesteśmy świątynią Boga żywego – według tego, co mówi Bóg: «Zamieszkam z nimi i będą chodził wśród nich, i będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem»" (2 Kor 6, 16).

Mistycy potwierdzają tą objawioną prawdę. „Dla zrozumienia tego należy zaznaczyć, że Bóg w potrójny sposób może przebywać w duszach:

– Pierwsza obecność jest przez Jego istotę, przez którą przebywa On we wszystkich duszach nie tylko dobrych i świętych, lecz w złych i grzesznych, podobnie jak jest we wszystkich stworzeniach […].

– Drugim rodzajem obecności jest obecność przez łaskę, przez którą Bóg mieszka w duszy, podobając sobie w niej i będąc z niej zadowolony. Przez tę obecność nie wszyscy posiadają Boga, gdyż ci co popadli w grzech śmiertelny, utracili Go, i dusza nie może wiedzieć w sposób naturalny, czy Go posiada.

– Trzecia obecność, to obecność przez odczucie duchowe [*afección espiritual*]. Wiele bowiem dusz pobożnych nawiedza On swą szczególną obecnością w różnych przeżyciach duchowych, przez które je orzeźwia, napełnia rozkoszą i uwesela".

Łatwo zauważyć, że płaszczyzna mistycznego doświadczenia nie jest kolejną, równoległą do dwóch podstawowych, płaszczyzną, ale doświadczeniem tych właśnie rodzajów Bożej obecności. Doceniona zostaje także płaszczyzna naturalna. Dopiero w oczach mistyka cały świat stworzony nabiera swojego piękna i głębokiego sensu. Stąd wszyscy mistycy byli wielkimi kontemplatykami natury.

Istnieją dwie podstawowe metody praktyki obecności Bożej.

– Jednym ze sposobów praktyki jest wykorzystanie różnego rodzaju znaków przypominających o obecności i działaniu Boga: krzyże, obrazy, dostrzeganie Boga we wszystkich okolicznościach życiowych, tak pomyślnych jak i trudnych, dostrzeganie Boga we wszelkim stworzeniu, zwłaszcza w człowieku.

– Druga metoda polega na wykonywaniu aktów wewnętrznego skupieniu, by dzięki nim ożywiać w sobie świadomość obecności Boga w duszy.

Obydwie metody mogą mieć zastosowanie jednocześnie na zasadzie pewnego procesu, w którym wierzący rozpoczyna drogę ku Bogu od tego, co zewnętrzne i zmysłowe, by dojść do osobowego spotkania z Nim w sanktuarium duszy.

– Z uwagi na ścisłe powiązanie pamięci na obecność Bożą z postępowaniem („Krocz przede mną i bądź nienaganny", Rdz 17, 1), omawiana praktyka pozwala unikać grzechu, a nawet dobrowolnych niedoskonałości. W obecności przyjaciół i przełożonych człowiek stara się być lepszy i bardziej zważa na to, co robi i mówi. Człowiek świadomy obecności Trójcy Świętej w swoim życiu jest dopingowany do zachowania godnego swego powołania.

– Praktyka Bożej obecności wzmacnia siłę ducha w codziennej walce. O wiele trudniej jest przemóc przeszkody i próby samodzielnie niż z kimś. Dzięki praktyce Bożej obecności wzrasta wiara w to, że wszystko jest możliwe w Tym, który mnie umacnia (por. Flp 2, 20).

– Świadomość obecności Bożej jest podstawą wszelkiej modlitwy. Samo zaś ćwiczenie się w obecności Bożej pozwala przeniknąć modlitwą całe życie, a nawet dojść do stanu modlitwy ustawicznej i zjednoczenia z Bogiem.

Zadaniem mistyki nie jest „tłumaczenie" misteriów wiary, ale ich „kosztowanie". Tłumaczenie dogmatów to zadanie teologii spekulatywnej, posługującej się pojęciami. Elżbieta od Trójcy Św., która tak głęboko przeżyła misterium Trójcy Św. nie tłumaczy go; poucza natomiast, jaka powinna być postawa duszy wobec Trójcy Św.: wobec Ojca ma przybrać postawę dziecka, które chce Mu się podobać jak Jego Syn; wobec Syna ma pragnienie oświecenia Jego mądrością; wobec Ducha Świętego chce być posłuszna wszystkim Jego inspiracjom. Taka jest rzeczywistość mistyki.

Interioryzacja
(o. Ciro García OCD)

Interioryzacja nie jest jedynie wartością – i to, z antropologicznego punktu widzenia, jedną z istotniejszych wartości osoby ludzkiej – ale jest także zadaniem, zadaniem, które nie może być pominięte w procesie ludzkiego dojrzewania. Dlatego spróbujemy wyodrębnić poszczególne drogi, które prowadzą

do jego odkrycia i pogłębiania. Trzymając się tej perspektywy przedstawimy metodę terezjańsko-sanjuanistyczną (tj. św. Teresy od Jezusa i św. Jana od Krzyża – przypis WT). Spróbujemy tym samym dokonać pewnej oceny wartości, które ona przedstawia, i możliwości, jakie stwarza, w kontekście religijnym i kulturowym naszych dni, konfrontując ją z innymi metodami nowożytnymi.

Wszystkie religie mają swoje własne metody pogłębiania życia wewnętrznego. W chrześcijaństwie życie wewnętrzne to wartość podstawowa, która wynika z koncepcji człowieka stworzonego na „obraz Boga" i wezwanego do komunii życia z Nim. Ta ostatnia jest darem Ducha: „Jeśli mnie kto miłuje, będzie zachowywał moją naukę, a Ojciec mój umiłuje go i przyjdziemy do niego, i będziemy u niego przebywać." (J 14,23).

Człowiek – zauważa Sobór Watykański II – jest wezwany do komunii z Bogiem, w której tkwi najgłębsze źródło jego (ludzkiej) godności (KDK 19). Nadprzyrodzona perspektywa objawienia i łaski nadaje więc wnętrzu człowieka nowy wymiar, nową przestrzeń wewnętrzną, w której realizuje się najgłębszy wymiar jego bytu. Taki jest punkt wyjścia terezjańsko-sanjuanistycznego wymiaru wnętrza. Wyraża on istotnie relację do pewnej obiektywnej, tajemniczej, objawionej i komunikowanej rzeczywistości, która stanowi część właściwą misterium osobowego: jest to objawione w historii przez Jezusa Chrystusa misterium obecności Boga, w którym mamy uczestnictwo przez dar Ducha Świętego.

1. Odkrycie Bożej obecności

Żyć wnętrzem (życiem wewnętrznym) znaczy stopniowo odkrywać obecność Boga, tak jak się ona objawia w rzeczywistej ekonomii zbawienia (*oeconomia salutis*). Objawienie obecności Bożej postępuje, to znaczy rozwija się:

- od rzeczy do osób (Bóg Stwórca obecny w swym dziele),
- od spotkań przelotnych do obecności stałej (Bóg Zbawca obecny w swym ludzie),
- od słowa głoszonego przez proroków do Słowa, które stało się Ciałem (Bóg Ojciec obecny w swym Synu),

– od zwykłej obecności działania do ożywiającego daru Ducha Świętego, do bliskiego udzielania się i do radości komunii (Bóg Trójca obecny przez zamieszkanie w ożywianych przez Ducha Świętego).

Percepcja tej obecności jest punktem wyjścia terezjańsko-sanjuanistycznej metody interioryzacji, a może również jednym z najbardziej nowatorskich aspektów tej metody, jeśli porównamy ją z innymi klasycznymi metodami interioryzacji. Droga poszukiwania Boga u mistyków karmelitańskich rozpoczyna się od uświadomienia sobie Jego miłującej obecności i Jego miłości miłosiernej. Bez tego podstawowego rozpoznania – twierdzi J. Martin Velasco – nie ma żadnego doświadczenia Boga. Początkiem i fundamentem, na którym opiera się całe możliwe doświadczenie Boga, jest „Jego konstytutywna obecność w głębi rzeczywistości i dająca wszystkiemu początek obecność w centrum osoby ludzkiej".

W tym sensie ważnym jest zaznaczyć, jak pierwsza mistyczna łaska udzielona **św. Teresie od Jezusa** wiąże się z doświadczeniem obecności Boga: obecności przez immanencję i przez łaskę (por. Ż 18,15; T 5,1,10). Opierając się na tym doświadczeniu Teresa proponuje modlitwę skupienia (*recogimiento*) jako sposób wejścia wewnątrz siebie: „Posłuchajcie, co mówi św. Augustyn, który szukał Go [Boga] w wielu miejscach, i w końcu znalazł o we wnętrzu siebie samego" (D 28,2). To jest to samo doświadczenie, które daje podstawy jej Twierdzy wewnętrznej (por. T 1,1,1). Doświadczenie obecności Boga koncentruje się w Chrystusie, którego obraz Teresa niesie wyryty w duszy jak w zwierciadle (por. Ż 27-29; T 6,7,9; 8,1-9), i ostatecznie w przeżywaniu tajemnicy trynitarnej (por. T 7,1,6-7).

To są trzy punkty centralne, które polaryzują duchowość terezjańską:

– obecność przez łaskę,

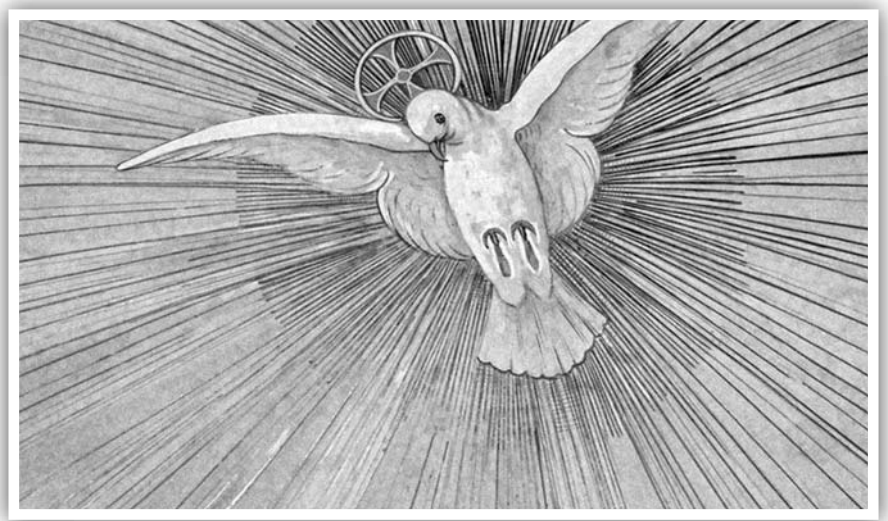
– doświadczenie chrystologiczne

– i życie Trójcą Świętą.

Stąd bierze się potrzeba wychowania do Jego obecności (por. D 26,1).

Droga odkrywania Bożej obecności, którą pokonuje **św. Jan od Krzyża**, jest paralelna do drogi św. Teresy, lecz bardziej usystematyzowana. Święty wyraźnie rozróżnia obecność Boga przez immanencję, przez łaskę i przez

zjednoczenie (por. P 11,3). Opisuje te formy obecności jako dynamizm wewnętrzny, który osiąga szczyt w komunii duszy z Bogiem. Z tej perspektywy zaprasza do wejścia wewnątrz siebie, by szukać Boga ukrytego w głębi bytu duszy: „Dlatego, dusza, która pragnie Go odnaleźć, musi wyjść ze wszystkich rzeczy według uczuć i woli i w największym skupieniu wejść w siebie" (P 1,6). Ona sama jest „schronieniem, gdzie On przebywa, Jego ustroniem i miejscem tajemnym, gdzie się ukrywa" (P 1,7). „Im bardziej się tobie wydaje, że Go znajdujesz i Go odczuwasz i Go rozumiesz, zawsze powinnaś Go uważać za ukrytego i służyć Mu ukryta w ukryciu" (P 1,12).

Odkrycie obecności Bożej dokonuje się w sposób progresywny, poprzez różne stopnie intensywności, symbolizowane przez rozliczne mieszkania lub pokoje Twierdzy wewnętrznej: w centralnej znajduje się Bóg – tam następuje komunia. Dla Jana od Krzyża spotkanie z Bogiem dokonuje się w „w najgłębszym centrum" duszy (Pł 1,11-12).

We współczesnym kontekście kulturowym i religijnym owo pierwsze założenie procesu interioryzacji napotyka na dwie trudności: sekularyzację, która jawi się jako rodzaj ukrywania Bożej obecności, i rozproszenie, w którym żyje współczesny człowiek. Tylko teologalna postawa wiary pozwala odkryć obecność Boga i pomaga „w uświadomieniu sobie podstawo-

wego założenia całego możliwego doświadczenia Boga: jego cichej, aktywnej i nie dającej się pomylić z niczym innym obecności w głębi rzeczywistości i w centrum bytu każdego z nas". Tak więc „aby spotkanie z Obecnością, będącą początkiem wszystkiego, było możliwe, osoba musi przejść:

- od rozproszenia do koncentracji,
- od powierzchowności do głębi,
- od mnogości do jedności".

2. Poznanie samego siebie

Ruch interioryzacji nie jest spotkaniem z samym sobą – z własną subiektywnością – lecz jest spotkaniem z Bogiem, w którego świetle rozjaśnia się własna tajemnica człowieka. Tak trzeba zrozumieć terezjańską zasadę poznania samego siebie: „Tej pracy nad poznaniem siebie nigdy nie należy opuszczać…; jest to chleb, z którym wszelkie potrawy powinno się spożywać" (Ż 13,15).

„Uważam za większą łaskę od Pana jeden dzień własnego i pokornego poznania, chociażby nas kosztowało wiele przykrości i pracy, aniżeli wiele [łask] otrzymanych podczas modlitwy" (F 5,16). Nie chodzi tutaj o poznanie poniżające, ale o takie, które pozwala odkryć własną ludzką godność, którą Bóg nas ubogacił. Dlatego nie jest to zwykłe wycofanie się introspekcji psychologicznej, ale odkrycie cudownej rzeczywistość Bożej, która odzwierciedla się w naszej duszy i która jest źródłem zadziwiającej godności. Jest to w sposób oczywisty poznanie teologalne, które wypływa z natury człowieka stworzonej na obraz Boga, o „wielkiej godności i pięknie" (T 1,1,2). O. González de Cardedal nazywa to poznanie „sokratyzmem chrześcijańskim…, który wychodzi poza swoje granice, czyniąc z poznania Boga fundament dla poznania i określenia nas samych".

Poznania samego siebie, w prawdzie i pokorze, nie można oddzielić od poznania Boga: „Nigdy nie zdołamy poznać samych siebie, jeśli nie będziemy usiłować poznać Boga" (T 1,2,9). W świetle tego poznania, człowiek nie tylko odkrywa swą godność, ale także swoją własną nędzę, w której Bóg dokonuje dzieła przeobrażenia. W ten sposób Teresa od początku drogi wewnętrznej konfrontuje czytelnika z dwiema krańcowymi sytuacjami: „z jednej strony najwyższa godność człowieka, piękno twierdzy zanurzonej w łasce; z drugiej, największa brzydota, którą grzech powoduje w twierdzy".

Również współczesne metody wnętrza kładą nacisk na te dwie perspektywy. Mówią faktycznie o spotkaniu z sobą samym i o spotkaniu z Bogiem; o duchowości „oddolnej", której punktem wyjścia jest własna rzeczywistość grzechu i łaski, wobec której stojąc, człowiek stawia czoła swemu wewnętrznemu konfliktowi i rozwiązuje go; o drodze, w końcu, która prowadzi do głębi naszego bytu. Cdn.

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. Jak Bóg w potrójny sposób jest obecny w duszy człowieka?
2. Jak odkrywamy Bożą obecność i jak się ona rozwija?
3. Jak pokonać pokusy i trudności wobec interioryzacji we współczesnym świecie?

MIESIĄC II – SIERPIEŃ

Szczepan T. Praśkiewicz OCD

DUCHOWOŚĆ MARYJNA (12)

WYRAZY KULTU MARYJNEGO ZALECANE PRZEZ URZĄD NAUCZYCIELSKI I PRAKTYKOWANE PRZEZ CHRZEŚCIJAN

8. Przywoływanie wstawiennictwa Bogurodzicy w innych księgach liturgicznych

Należy nadto przywołać fakt, że oprócz *Mszału rzymskiego* i *Liturgii godzin*, „które trzeba uważać jakby za zawiasy całej rzymskiej modlitwy liturgicznej (…), także inne księgi liturgiczne dostarczają wiele tekstów wyrażających gorącą miłość i pokorną modlitwę do Bożej Rodzicielki (MC 14). Kościół bowiem:

- przyzywa wstawiennictwa Maryi, Matki łaski Bożej, zanim zanurzy kandydatów w zbawczych wodach chrztu;
- wiarę wierzących w Chrystusa, który „za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy" umacnia w sakramencie bierzmowania;
- przywołuje wstawiennictwa Matki Najwyższego Kapłana w *Litanii do Wszystkich Świętych* podczas obrzędów święceń biskupa, prezbitera i diakona;
- błaga o pomoc Maryi dla tych, którzy podejmując bliższe naśladowanie Chrystusa składają śluby zakonne lub przyjmują konsekra-

cję dziewic, ukazując im w Niej doskonały wzór życia bez reszty oddanego Bogu;

- prosi Świętą Bożą Rodzicielkę o opiekę dla matek wdzięcznych za otrzymany dar macierzyństwa, błogosławiąc je po porodzie (OB I 227-229);
- imię Najświętszej Dziewicy przywołuje w obrzędach wielu błogosławieństw (np. błogosławieństwa rodzin (OB I 52, 82), dzieci (OB I 148, 189); pielgrzymów (OB I 416); ziół i kwiatów (OB II 1412-1414; por. DPL 181) oraz ziarna siewnego (OB II 1426-1428);
- ku Maryi z Nazaretu kieruje żarliwe błaganie za chorych i cierpiących i za tych, dla których nadchodzi godzina śmierci;
- zabiega o Jej wstawiennictwo dla tych, którzy zamknąwszy oczy na światło doczesne stanęli już przed Chrystusem, Światłością Wiekuistą;
- za Jej przyczyną przyzywa pociechy dla tych, którzy udręczeni wielkim smutkiem opłakują w wierze odejście swoich bliskich.

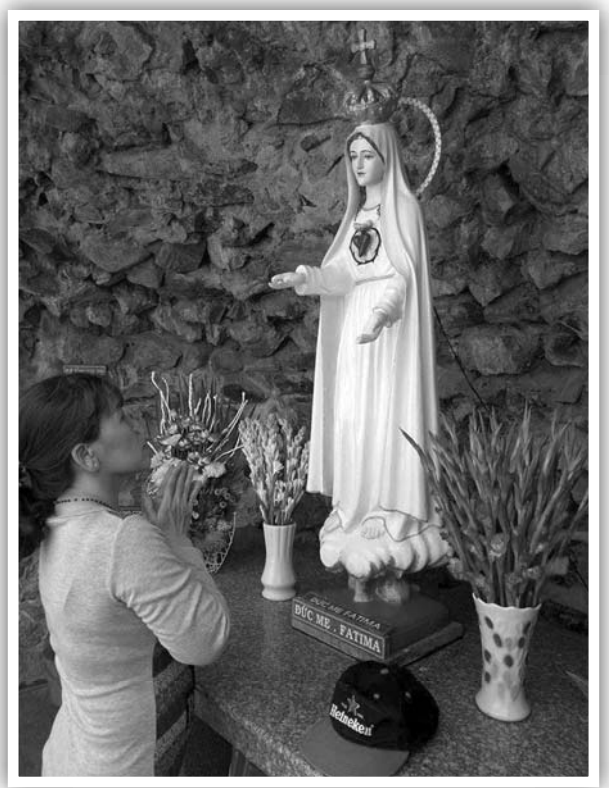
* * *

Powyższy przegląd ksiąg liturgicznych pozwala nam stwierdzić z radością, że przez posoborowe *aggiornamento* „spojrzano na Maryję Dziewicę w pełni tajemnicy Chrystusa i zgodnie z tradycją uznano owo szczególne miejsce, jakie w kulcie chrześcijańskim przypada Tej, która jest świętą Bożą Rodzicielką i dostojną Towarzyszką Odkupiciela" (MC 15). Nie mogło być inaczej, albowiem zarówno na Wschodzie, jak i na Zachodzie, najznakomitsze i najwspanialsze przejawy pobożności względem Najświętszej Dziewicy albo rozwinęły się w ramach samej liturgii, albo zostały do niej włączone. Dlatego też kult oddawany Najświętszej Dziewicy także dzisiaj przedłuża nieustannie i powiększa tę cześć, jaką w każdym czasie okazywał Jej Kościół.

II. Nabożeństwa maryjne

Pobożność chrześcijańska Kościoła katolickiego zna ponadto szereg liturgicznych lub paraliturgicznych nabożeństw maryjnych, z których najczę-

ściej praktykowanymi są: nabożeństwo majowe, różańcowe i szkaplerzne, Godzinki o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny, nabożeństwo ku czci Niepokalanego Serca Maryi, do Matki Boskiej Nieustającej Pomocy, nabożeństwa Fatimskie oraz *Akatyst* ku czci Bogurodzicy. Oczywiście, zdajemy sobie sprawę, że to nie wszystkie. Nie wspominamy np. o nabożeństwie do Matki Bożej Pocieszenia (mającym swoją genezę w Turynie, gdzie Madonna della Consolata jest patronką diecezji), czy do Matki Bożej Wspomożenia Wiernych (znanym już w erze patrystycznej, choć formalnie zatwierdzonym w Bawarii w XVII wieku i do dziś bardzo żywotnym w rodzinie salezjańskiej), czy o wielu innych nabożeństwach związanych raczej z Kościołami partykularnymi lub rodzinami zakonnymi. W wyborze kierowaliśmy się przede wszystkim kryterium rozpowszechnienia się i praktykowania danego nabożeństwa wśród Ludu Bożego.

1. Nabożeństwo majowe

Nabożeństwo majowe ze śpiewem *Litanii loretańskiej* i pieśni maryjnych odprawiane jest także jako nabożeństwo ludowe przy przydrożnych krzyżach, figurach, kapliczkach, w maju bardziej niż kiedykolwiek indziej przyozdabianych kwiatami i wstążkami. Nierzadko nabożeństwo maryjne praktykowane jest także w rodzinach jako nabożeństwo domowe.

Geneza nabożeństwa majowego sięga do zwyczajów rzymskich i germańskich związanych ze świętowaniem tryumfu lata nad zimą, a ponadto nawiązuje ono do chrześcijańskiej praktyki średniowiecznej połączonej z kultem krzyży przydrożnych. W pierwszej połowie XVIII wieku znana była w regionie nadreńskim praktyka procesji i modłów o pogodę i dobre urodzaje. Rys maryjny tym praktykom, dzięki zaangażowaniu jezuitów, zaczęto nadawać w drugiej połowie XVIII wieku. W 1815 r. nabożeństwo majowe jako nabożeństwo maryjne zostało zatwierdzone i obdarzone odpustami przez papieża Piusa VII, rozpowszechniając się w całej Europie. W niektórych krajach półkuli południowej, ze względu na różnice klimatyczne, wiązane jest ono z listopadem (DPL 191).

W Polsce Michał Drohojowski opublikował książeczkę *Miesiąc maj, czyli Maryi poświęcony* (Przemyśl 1769) r., korzystając z wzorców zachodnich (głównie z podręcznika, jaki wyszedł spod pióra Francesca Lalomii). Na-

stępnie Karol Antoniewicz Bołoz, autor pieśni *Chwalcie łąki umajone*, zebrał pieśni maryjne na maj (Lwów 1850).

W 1965 r. Paweł VI wydał encyklikę *Mense maio*, w której napisał, że sprawia mu ogromną radość owo „wzruszające widowisko wiary i miłości, jakie cała ziemia przedstawia na cześć Królowej Niebios", gdyż „chrześcijanie, i w świątyniach i w domach, składają Bogurodzicy Dziewicy z tradycji przejęte hołdy czci i miłości, a w zamian zazwyczaj w tym czasie spływają z tronu naszej Matki częstsze i obfitsze dary Bożego zmiłowania" (nr 1).

Podczas posoborowej reformy liturgicznej zauważono w odniesieniu do nabożeństwa maryjnego pewien problem liturgiczno-duszpasterski, sugerując, by nie zaciemniało ono kultu adoracji Najświętszego Sakramentu i by harmonizowało z przeżywanym w maju okresem paschalnym.

Agendy liturgiczne sugerują, aby rozpoczynała je pieśń maryjna, po której następowałby śpiew lub recytacja *Litanii loretańskiej* z wersetem, modlitwą i antyfoną *Pod Twoją obronę*, kazanie lub czytanka, i dopiero po niej wystawienie Najświętszego Sakramentu z odpowiednim śpiewem, krótką adoracją, stosowną modlitwą i błogosławieństwem eucharystycznym. Jednak *Instrukcja Episkopatu Polski o kulcie tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą* (z 11 grudnia 1987) zezwala, aby nabożeństwo majowe w Polsce zwyczajowo odprawiane było przed wystawionym Najświętszym Sa-

kramentem. Wtenczas rozpoczyna się je pieśnią eucharystyczną, wystawia Najświętszy Sakrament i śpiewa litanię. Słowa litanii – tłumaczy instrukcja (nr 20) – skierowane są bowiem do Maryi, ale refren *módl się za nami* przypomina, że Ona jest naszą orędowniczką u swego Syna. Przed rozpoczęciem nabożeństw majowych należy przypomnieć wiernym szczególny udział Maryi w misterium zbawienia oraz prawdę o Jej orędownictwie.

W kazaniach lub czytankach wypada zharmonizować treści miesiąca maryjnego z treścią okresu paschalnego roku liturgicznego. Nabożeństwa powinny podkreślać uczestnictwo Maryi w tajemnicy paschalnej (por. J 19, 25-27) i w wydarzeniu Pięćdziesiątnicy (por. Dz 1, 14). Ponadto ten okres w Kościele jest czasem sprawowania sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego. W związku z tym – jak zachęca *Dyrektorium o pobożności ludowej* nabożeństwa majowe mogą uwydatnić rolę, jaką Maryja, uwielbiona w niebie, odgrywa na ziemi, „tu i teraz", w sprawowaniu sakramentu chrztu, bierzmowania i Eucharystii (DPL 191; por. EK 11, 858).

2. Nabożeństwo różańcowe

Wśród nabożeństw maryjnych szczególne znaczenie ma różaniec święty. Ta czcigodna wielowiekowa modlitwa została za naszych dni ubogacona przez św. Jana Pawła II nowymi *tajemnicami światła*. Różaniec odmawiany jest zarówno prywatnie, jako modlitwa osobista, jak i wspólnotowo, jako modlitwa rodzin, wspólnot zakonnych i parafialnych czy organizacji katolickich.

Trudno jest ustalić datę historycznych początków tej modlitwy. Autorzy twierdzą, że szeroko rozpowszechniona w naszych czasach jej forma ukształtowała się w drugiej połowie XV wieku, na podstawie rożnych form wcześniejszych. Za właściwego twórcę różańca uchodził przez długie wieki św. Dominik (†1221). Dlatego też po dziś dzień jego duchowi synowie związani są nierozdzielnie z szerzeniem tego nabożeństwa, w którego rozwój wpisali się także jezuici.

Charakterystyczną cechą modlitwy różańcowej jest kolejne powtarzanie modlitwy *Zdrowaś Maryjo* przy równoczesnym przesuwaniu perełek różańca. To powtarzanie wywołuje – jak jednostajne przybijanie fal – jakąś przestrzeń wewnętrznej ciszy, w której modlącym się stają przed oczyma tajemnice Wcielenia, działalności publicznej (dzięki *tajemnicom światła*), męki i chwały Jezusa Chrystusa oraz uwielbienia Jego Matki.

Święto Matki Bożej Różańcowej powstało w czasie zagrożenia Europy przez Turków. Zostało ono wprowadzone w 1572 r. przez papieża Piusa V, dominikanina, jako wotum za zwycięstwo nad Turkami w bitwie pod Lepanto i później rozpowszechniło się w całym Kościele. W 1885 r. papież Leon XIII polecił odmawiać różaniec przez cały październik i wprowadził do *Litanii loretańskiej* wezwanie „Królowo różańca świętego – módl się za nami".

Modlitwa różańcowa zajmuje poczytne miejsce w przykładzie życia i w nauczaniu św. Jana Pawła II. Jakkolwiek Papież mówił o tej modlitwie wiele razy, całokształt i równocześnie syntezę swojej nauki o niej, zawarł w liście apostolskim *Rosarium Virginis Mariae* z 2002 r. Stwierdził w nim, że różaniec jest modlitwą odmawianą pod natchnieniem Ducha Świętego i umiłowaną przez licznych świętych (RVM 8); przypomniał, że jakkolwiek modlitwa różańcowa ma charakter maryjny, jest ona modlitwą na wskroś chrystologiczną (RVM 10), tym bardziej po ubogaceniu jej wspomnianymi chrystocentrycznymi *tajemnicami światła*. Jest nadto modlitwą typowo medytacyjną i wyraźnie kontemplacyjną, jakkolwiek pozostaje modlitwą wokalną. W myśl zachęty z *Novo Millennio Ineunte* do kontemplowania oblicza Jezusa Chrystusa (nr 16), Ojciec Święty ukazał, jak różaniec prowadzi do upodabniania się do Zbawiciela i do stanu obcowania z Nim w sposób przyjacielski, właśnie poprzez kontemplowanie w rozważanych tajemnicach – razem z Maryją – Chrystusowego oblicza (RVM 10-15). Co więcej, owo nieustanne kontemplowanie oblicza Pańskiego, wprowadza odmawiającego różaniec, w życie Chrystusa i pozwala mu jakby oddychać Jego uczuciami, czyli naśladować przykład Jego życia pokornego, ubogiego, ukrytego, cierpliwego i doskonałego (RVM 15).

Według Jana Pawła II modlitwa różańcowa pulsuje niejako życiem ludzkim i może być dla każdego słodkim łańcuchem łączącym z Bogiem. Winna być modlitwą rodzin i za rodziny, modlitwą odmawianą wraz z dziećmi,

aby tworzyć w ludzkich domach poniekąd klimat domu nazaretańskiego (RVM 39-43).

Istnieją różnorodne zrzeszenia praktykujące i szerzące nabożeństwo różańcowe, jak bractwa, kółka żywego różańca, a nadto w Polsce powstały w 1997 r. Podwórkowe Kółka Różańcowe Dzieci – ruch założony przez Magdalenę (Madzię) Buczek i wspierany przez Radio Maryja i Telewizję Trwam. Promuje on modlitwę różańcową i swym zasięgiem objął już ponad 30 krajów.

„Nie ma takiego problemu, ani osobistego, ani rodzinnego, ani narodowego, ani międzynarodowego, którego nie można byłoby rozwiązać przy pomocy Różańca" (św. s. Łucja).

„Dajcie mi armię modlących się na różańcu, a podbiję świat" (bł. Pius IX).

„Jedno tylko *Zdrowaś Maryjo* dobrze powiedziane wstrząsa całym piekłem" (św. J. M. Vianney).

3. Nabożeństwo szkaplerzne

Od XIII wieku obok nabożeństwa różańcowego rozwinęło się w Kościele powszechnym nabożeństwo szkaplerzne, związane z zakonem karmelitańskim. Według tradycji, jego przełożony generalny, św. Szymon Stock, zrozpaczony trudną sytuacją, w jakiej karmelici znaleźli się w Europie po wypędzeniu z Góry Karmel, miał pokornie prosić Maryję o pomoc i wsparcie, i podczas wizji w nocy 15/16 lipca 1251 r. otrzymał szkaplerz jako widzialny znak Jej opieki.

Słowo *szkaplerz* pochodzi od łacińskiego *scapulae*, czyli ramiona, barki, plecy. Oznacza szatę złożoną z dwóch płatów sukna z wycięciem na głowę. Po nałożeniu na siebie, jeden płat spada na piersi, a drugi na plecy. Jest to część stroju zakonnego noszona na habicie nie tylko przez karmelitów, lecz także przez benedyktynów, cystersów, dominikanów, paulinów. Nabożeństwo szkaplerzne, praktykowane początkowo we wspólnotach karmelitańskich, bardzo szybko rozpowszechniło się wśród ludzi świeckich i duchowieństwa, królów i poddanych, bogatych i biednych, prostych i wykształconych. Propagowanie kultu maryjnego w znaku szkaplerza stało się częścią misji zakonu, dzięki której nie tylko przetrwał on czas niepewności, ale również – w osobach trzech doktorów Kościoła: św. Teresy od Jezusa, św. Jana od Krzyża i św. Teresy od Dzieciątka Jezus – wydał piękne owoce mistycznego doświadczenia Boga. W Polsce szczególnym propagatorem nabożeństwa szkaplerznego był św. Rafał Kalinowski.

Szkaplerz udostępniony ludziom świeckim składa się z dwóch kawałków materiału połączonych tasiemką, które tak samo jak szkaplerz zakonników spoczywają na piersi i na plecach. Wypracowano także bogatą teologię tego znaku, tłumacząc, że część spadająca na plecy symbolizuje, że trudy, doświadczenia i krzyże znosić winniśmy pod opieką Maryi, z poddaniem się woli Bożej, tak jak Ona to czyniła. Przednia część szkaplerza, spadająca na klatkę piersiową, ma zaś przypominać, że serce tam ukryte ma bić z miłości dla Boga i bliźnich, odrywając się od przywiązań doczesnych i wiązać się za pośrednictwem Maryi z dobrami wiecznymi.

Szczególnym propagatorem nabożeństwa szkaplerznego był św. Jan Paweł II. Przyjął ten znak Maryi już w swoim dzieciństwie w klasztorze kar-

melitów bosych w Wadowicach i – jak sam wielokrotnie wyznawał – nosił go wiernie przez całe życie. Jeden z używanych przez Papieża szkaplerzy intronizowano w wadowickim kościele karmelitańskim jako cenną pamiątkę. W 2001 r., z okazji 750 rocznicy nabożeństwa szkaplerznego Ojciec Święty wydał specjalny list apostolski *Opatrznościowe wydarzenie łaski*, w którym stwierdził, że „w znaku szkaplerza zawiera się sugestywna synteza maryjnej duchowości, która ożywia pobożność ludzi wierzących, pobudzając ich wrażliwość na pełną miłości obecność Maryi Panny w ich życiu. Szkaplerz w istocie jest *habitem*. (…) który przywołuje dwie prawdy: jedna z nich mówi o ustawicznej opiece Najświętszej Maryi Panny, i to nie tylko na drodze życia, ale także w chwili przejścia ku pełni wiecznej chwały; druga to świadomość, że nabożeństwo do Niej nie może ograniczać się tylko do modlitw i hołdów składanych Jej przy określonych okazjach, ale powinna stanowić habit, czyli nadawać stały kierunek chrześcijańskiemu postępowaniu, opartemu na modlitwie i życiu wewnętrznym poprzez częste przystępowanie do sakramentów i konkretne uczynki miłosierne co do ciała i co do duszy" (nr 5).

Nieco wcześniej odnowiony *Obrzęd błogosławieństwa i nałożenia Szkaplerza Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel* zatwierdziła też Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów (we włoskim oryginale 5 stycznia 1996, w wersji polskiej 18 października 2000), gdzie przypomina się, że:

- pobożność maryjna wyrażająca się przez szkaplerz (…) dotyczy dziś wielu środowisk, które w różnym stopniu utożsamiają się z Rodziną Karmelitańską i do niej przynależą. Obejmują one zakonników i zakonnice, świecki zakon (zwany niegdyś trzecim zakonem), członków bractw szkaplerznych, wszystkie osoby, które przyjęły szkaplerz i żyją jego duchowością w różnych formach zrzeszania się, wszystkich, którzy przyjąwszy szkaplerz, żyją jego duchowością, ale bez żadnej formy zrzeszania się;

- wszyscy przyjmujący szkaplerz zobowiązani są do gorliwego życia maryjnością charakterystyczną dla karmelitańskiej duchowości, każdy jednak w sposób odpowiadający więzi łączącej go z [karmelitańską] „Rodziną Maryi";
- „szkaplerz składa się z dwóch kawałków materiału koloru brązowego albo brunatnego, połączonych dwoma sznurkami lub tasiemkami";
- wierny przyjąwszy po raz pierwszy szkaplerz z rąk kapłana, „jeśli chce, może zastąpić go medalikiem, mającym z jednej strony wizerunek Najświętszego Serca Jezusa, a z drugiej wizerunek Maryi. Zarówno medalik, jak i Szkaplerz mogą być później zmieniane bez nowego błogosławienia [poświęcenia]";
- do pierwszego nałożenia „należy używać szkaplerza karmelitańskiego w jego tradycyjnym kształcie".

Znane są nadto w Kościele inne szkaplerze maryjne, związane z niektórymi rodzinami zakonnymi, jak np. *szkaplerz siedmiu boleści Najświętszej Maryi Panny* (czarny), *szkaplerz Matki Bożej Miłosierdzia*, *szkaplerz Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny* (niebieski), *szkaplerz Matki Bożej Uzdrowienia chorych*, *szkaplerze Niepokalanego Serca Maryi* (biały i zielony).

Lud chrześcijański używa też w swej pobożności medalików i wizerunków Matki Bożej, które należy pobłogosławić zgodnie z wytycznymi Kościoła, posługując się formularzami zawartymi w *Obrzędach błogosławieństw* czy w *Agendach liturgicznych*. Na szczególne odnotowanie zasługuje nabożeństwo *cudownego medalika*, objawione w roku 1830 św. Katarzynie Labouré w Paryżu i zatwierdzone w 1846 r. przez papieża Grzegorza XVI. Cdn.

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. W jaki sposób należy organizować nabożeństwo majowe?
2. Jak różaniec prowadzi do upodabniania się do Zbawiciela i do stanu obcowania z Nim w sposób przyjacielski?
3. Jak rozumiesz słowa o szkaplerzu, że ma on być „habitem"?

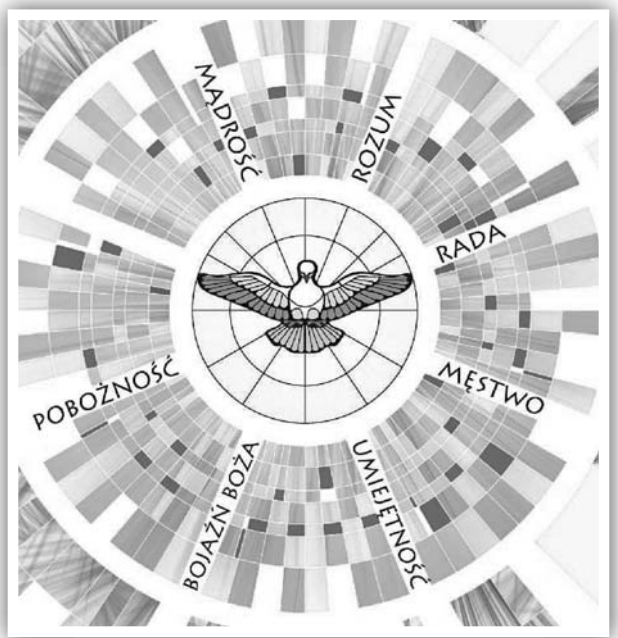
MIESIĄC III – WRZESIEŃ

Iwona Janiak

ZARYS HISTORII SZKAPLERZA KARMELITAŃSKIEGO (7)

Maryja uczy pokory i poważnego podejścia do przykazań i wymogów Ewangelii. Pokazuje przykład otwarcia na Boga, słuchania i wypełniania Jego woli. Jest najlepszą Nauczycielką modlitwy. Szkaplerz stawia przed człowiekiem wymaganie życia prawdziwie chrześcijańskiego. Jego noszenie nie ma sensu, jeśli człowiek nie pamięta o praktyce sakramentów świętych, dzieł pokutniczych, modlitwie, świadczeniu miłosierdzia. Błędnym podejściem jest wymaganie od Maryi wszelkich łask płynących ze szkaplerza przy jednoczesnym zaniedbywaniu wiary oraz życia w miłości do drugich.

Szkaplerz wychowuje do modlitwy w ciszy i rozmyślaniu. Modlitwa wymaga od człowieka podjęcia duchowej formacji. Powinien on zawsze i wszędzie wzorować się na modlitwie Maryi. Pisząc o tym o. Dawid, przytaczał przykład św. Ludwika Marii Grignon de Montfort – autora *Traktatu o prawdziwym nabożeństwie Najświętszej Maryi Panny*. Przypominał kilka przedstawionych przez niego punktów, jakie charakteryzują prawdziwe nabożeństwo do Matki Bożej: czczenie Maryi ponad wszystkich świętych, rozważanie Jej cnót, wszystkich czynów oraz przywilejów, które posiada, rozmyślanie nad Jej wielkością, akty miłości, uwielbienia i wdzięczności składane Jej często, serdeczne wzywanie Jej w każdych chwilach życia oraz ofiarowanie Jej swego życia i jednoczenie się z Nią. W dalszych słowach autor artykułu przypominał, że każda modlitwa powinna charakteryzować się dziękczynieniem, uwielbieniem, adoracją, wsłuchiwaniem się w Boga aż po prawdziwe «urzeczenie» serca.

Szkaplerz pełni również rolę umacniającą w rozwijaniu cnót kardynalnych oraz darów Ducha Świętego, którymi człowiek został obdarzony w sakramencie bierzmowania. Każdy z nich jest ważny dla jego życia duchowego:

1. Dar mądrości pozwala człowiekowi spojrzeć na otaczający go świat z perspektywy Boga. Dzięki niemu człowiek posiada zdolność do dostrzegania dobra, piękna oraz wszelkich pozytywnych wartości w świecie. Bez tego daru człowiek nie byłby zdolny do życia w miłości.

2. Dar rozumu nakłada na człowieka obowiązek poznawania Stwórcy. Broni go przed niewłaściwym pojmowaniem rzeczywistości Boskich.

3. Dar rady skłania człowieka do podporządkowania całego swego życia Duchowi Świętemu i wyrażenia zgody na prowadzenie w ten sposób drogą ku świętości. Dzięki niemu człowiek może dokonywać właściwych wyborów życiowych oraz rozeznawać czy są one zgodne z wolą Bożą, która staje się ważniejsza od własnej. Dar ten rozwija w jego życiu zaufanie względem Trójcy Świętej. Zachęca do coraz głębszego oddawania się wartościom i rzeczom wyższym, którego przejawem jest całkowite podporządkowanie im swego serca.

4. Męstwo jest darem, budującym w człowieku wytrwałość, która nie pozwala, by uległ on zniechęceniu do czynienia dobra. Pozwala pracować nad doskonaleniem siebie. Daje siłę by przezwyciężył on wszelkie pokusy zła oraz umacnia go w chwilach cierpień lub kryzysów.
5. Dar umiejętności pomaga mu dostrzec marność rzeczy ziemskich oraz skłania do coraz głębszego przylgnięcia do Chrystusa. Obdarza również cenną pomocą w nauce doświadczania miłości i obdarzania nią innych ludzi. Skłania człowieka do szczerego i autentycznego żalu za popełnione grzechy.
6. Dar pobożności rodzi w nim postawę pragnienia naśladowania Chrystusa. Umożliwia zwracanie się do Boga z miłością i szacunkiem jako swego Ojca.
7. Bojaźń Boża wywołuje pewien lęk przed grzechem, przestrzega przed zbytnim przywiązaniem się do rzeczy ziemskich. Polega on na tym, że człowiek przepełniony miłością do Ojca nie chce grzeszyć i szczerze pragnie unikać sytuacji grzesznych.

Dzięki prawdziwemu i szczeremu nabożeństwu szkaplerznemu dary te umacniają się bardziej w życiu człowieka. Maryja uczy go nieustannie „umiarkowania, roztropności, sprawiedliwości i męstwa, od których nie ma dla ludzi nic lepszego w życiu". Wybranie takiej drogi jest żywym, autentycznym świadectwem, bardzo ważnym dla dzieła ewangelizacji, będącego podstawową misją powierzoną Kościołowi przez Chrystusa. Wierni, odziani w szkaplerz muszą zawsze pamiętać, że ich życie powinno stanowić znak zjednoczenia z Bogiem. Przez to są zobowiązani do pracy na rzecz wzrostu i rozwoju Królestwa Bożego, jak to stwierdza

Obrzęd błogosławieństwa i nałożenia Szkaplerza Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel.

Szkaplerz jest symbolem, jednakże w dzisiejszych czasach termin ten nie może kojarzyć się z pewnymi rzeczami związanymi z magią albo astrologią. Praktyka przypisywania znaczeń magicznych znakom wiary chrześcijańskiej jest jednak powszechna. Ludzie noszą na sobie różne symbole bez głębszego wniknięcia w ich prawidłowe znaczenie. Zdarza się, że przestają utożsamiać je z wiarą. Powszechne jest ich noszenie dla mody a także przypisywanie im roli podobnej do talizmanów. Niejednokrotnie są również bezczeszczone. Należy mieć świadomość, że szkaplerz nie jest talizmanem, który ma chronić przed niebezpieczeństwami lub przynosić szczęście. Nie może być również sam z siebie gwarantem zbawienia. Trzeba mieć świadomość tego, że może on w tym pomóc, jednakże nie będzie miało to miejsca bez osobistego zaangażowania się w życie chrześcijańskie.

3.2. Działalność bractw szkaplerznych

Historia bractw szkaplerznych posiada swoje korzenie w objawieniu się Matki Bożej św. Szymonowi Stock. Pierwsze bractwa szkaplerzne powstawały w XIV w. przy klasztorach karmelitańskich, obecnych w tym czasie we wszystkich ważniejszych miastach. Głównym celem, jaki sobie stawiały było szerzenie kultu Matki Bożej z Góry Karmel, troska o rozwój duchowy wiernych i zapoznanie ich z ideałami oraz wartościami, stanowiącymi centrum duchowości Karmelu. Do nich należało: zaufanie Maryi, zawierzenie się Jej troskliwej, macierzyńskiej opiece, modlitwa, zaangażowanie w dzieła miłosierdzia, asceza, nawrócenie wewnętrzne i życie słowem Bożym. Ważną dla nich rolę odegrał o. Jan Chrzciciel Rossi, który przeprowadzając w latach 1566-1567 wizytację klasztorów karmelitańskich na terenach Hiszpanii i Portugalii dostarczył dwadzieścia tysięcy szkaplerzy oraz różne listy dotyczące bractw. Popularności bractwom dostarczały również odpusty zatwierdzane przez papieży.

O. Benignus Wanat, pisząc o rozwoju bractw w XVI w., wspomniał słowa Józefa Falcone, który pisał: „Obecnie w Hiszpanii nie ma domu, w którym by nie nakładano karmelitańskiego ubioru dla uzyskania odpustu. Obie córki króla Filipa i wszyscy jego dworzanie nosili ubiór Najświętszej Pani z Góry Karmel. […] Czyż nie może się wydawać, że cała Hiszpania i Portugalia stanowią jeden wielki klasztor karmelitański?”. Następnie zamieszcza dane świadczące potwierdzające wielkość liczebności członków bractw w tamtejszym okresie. W Lizbonie w 1613 r. liczyło ono dwadzieścia trzy tysiące osób, a w Wenecji w 1675 r. siedemdziesiąt pięć tysięcy członków. Pisze, iż wielu

ludzi nie spożywało mięsa w środy i soboty. Jedynie przełożeni generalni mogli erygować bractwa w danych miastach.

W bractwach znajduje swoje odzwierciedlenie pełnia i bogactwo nabożeństwa szkaplerznego. Warto jednak mieć na uwadze, że zapisanie się do nich nie jest obowiązkiem każdej osoby noszącej szkaplerz oraz żyjącej duchem karmelitańskim.

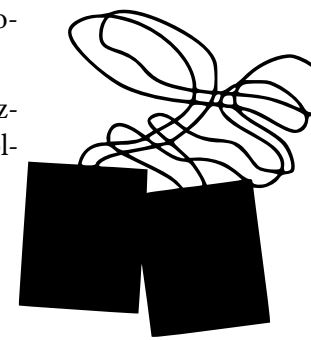
W Polsce począwszy od XIV wieku (czasy przybycia karmelitów) bractwa szkaplerzne rozwijały się bardzo dobrze aż do czasów rozbiorów i niewoli, gdy wszystkie zakony były kasowane. Pierwsze bractwa były zakładane w Krakowie (1397 r.), Poznaniu (1400 r.) oraz Bydgoszczy (ok. 1400 r.).

Obecnie w Polsce istnieje kilkadziesiąt bractw szkaplerznych przy klasztorach zarówno karmelitów bosych jak również i karmelitów dawnej obserwancji (tzw. trzewiczkowych). W samym roku koronacji obrazu Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej (1988 r.) do szkaplerza przyjęto 11 tysięcy osób.

W parafiach istniały także inne wspólnoty żyjące duchowością szkaplerzną, jednakże obecnie podkreśla się potrzebę przemiany ich w bractwa oraz starania o odpowiednią formację dla nich. W 1998 r. przeprowadzono ankietę dotyczącą bractw, w wyniku której udokumentowano kilkadziesiąt istniejących bractw szkaplerznych w Polsce. Cdn.

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. Jak szkaplerz pełni rolę umacniającą w rozwijaniu cnót kardynalnych oraz darów Ducha Świętego?
2. Jak obronić szkaplerz przed magią i zabobonem?
3. Jak szlachetna historia Bractwa Szkaplerznego ma wpływ na naszą (Twoją i Wspólnoty) pobożność szkaplerzną?

Z ŻYCIA BRACTWA SZKAPLERZNEGO (RODZINY SZKAPLERZNEJ)

LIBIĄŻ

Dnia 16 stycznia odbyło się tradycyjne spotkanie kolędowe Rodziny Szkaplerznej ze Świętą Rodziną. W rolę Maryi wcieliła się Józefa Poborowska, a w św. Józefa Kazimierz Put. Obecni na spotkaniu bracia i siostry modlili się tajemnicą Przemienienia Pańskiego różańca św. w intencji urodzonych w styczniu, a także w intencji ks. Sebastiana z okazji imienin, ks. Artura, obecnego opiekuna Bractwa oraz w intencjach osobistych.

Kolędowym akcentem było rozmyślanie z Maryją Jej tajemnic radosnych oraz śpiewanie kolęd. Rozmyślanie polegało na zadawaniu Maryi py-

tań, na które Ona odpowiadała. Uczestnicy spotkania pytali np.: „*Co czułaś Maryjo, gdy pojawił się anioł?*", „*Czym różniło się Twe ofiarowanie od aktów ofiarowania innych matek?*", „*Jak to możliwe Maryjo, że nie zauważyłaś zaginięcia swego Syna?*". Maryja odpowiadając na nasze pytania, dawała nam do zrozumienia, jak piękny był to dla Niej czas, czas, którym chce się z nami podzielić, dla naszego uświęcenia. Odpowiadając na pytanie o zagubieniu Jezusa, odpowiadała m.in.: „*Zaginięcie Jezusa nie było ani zaniedbaniem, ani przypadkiem. Tego chciał Bóg, a ja nie do końca rozumiejąc co się dzieje, pozwoliłam, by stała się Jego wola. My nie jesteśmy autorami naszego życia. Gdy oddasz Mu się pod Jego panowanie, sam się przekonasz, jak wiele rzeczy dzieje się inaczej, niż zamierzyłeś*".

Wspomnieniami z dawnych lat o przeżywaniu Świąt Bożego Narodzenia podzieliły się Teresa i Genowefa. W kolejnym punkcie spotkania Monika odczytała słowo Boże (Mk 1,29-39), po czym zebrani rozważali przesłanie i znaczenie odczytanego tekstu. Konferencję na styczeń „*W mocy Ducha Świętego*" z biuletynu szkaplerznego przedstawiła Halina. Na zakończenie spotkania odmówiono Nieszpory.

Józefa K.

Dnia 25 marca br. w uroczystość Zwiastowania Pańskiego przed obrazem Matki Bożej Częstochowskiej oddaliśmy się Jej w niewolę miłości. Oddanie się Maryi w niewolę miłości nastąpiło po zakończeniu nowenny do Matki Bożej w intencji rodzin, w czasie której rozmyślaliśmy o Jej darze – Szkaplerzu Świętym. Wspólnie odmówiliśmy modlitwę oddania siebie Matce Bożej Szkaplerznej: „*Oto ja… choć niegodzien tej łaski…*". Podziękowaliśmy Matce

Bożej za opiekę i prosząc o potrzebną siłę i moc w dotrzymywaniu Jej złożonych przyrzeczeń, wiernego trwania na służbie Jej i Jej Boskiemu Synowi, odmówiliśmy tajemnicę różańca św. Zwiastowanie NMP.

Jako podziękowanie Matce Bożej złożyliśmy również symbolicznie siedem herbacianych róż przed Jej łaskami słynącym obrazem. Obrzęd oddania się Maryi zakończyliśmy pieśnią: *O Pani, ufność nasza w modlitwy Twej obronie. Chroń nas, chroń nas, Królowo Karmelu* /3x.

W okresie przedświątecznym odwiedziłyśmy chore członkinie Bractwa. Złożyłyśmy życzenia świąteczne i przekazałyśmy symboliczne upominki.

Kolejne spotkanie Bractwa odbyło się 17 kwietnia, po zapaleniu świecy odśpiewano „W ogrodzie oliwnym". Ewangelię przypadającą na dzień spotkania odczytała Teresa W., a komentarz do niej przedstawił ks. Artur. Głównym tematem dyskusji była postać Judasza. W dyskusji zabrało głos kilka osób.

W kolejnym punkcie spotkania była modlitwa różańcowa tajemnica Zmartwychwstania Pańskiego w intencjach stałych oraz osobistych. Konferencję z biuletynu szkaplerznego na m-c kwiecień „*Duchowość Maryjna*" przygotowała Monika K. Ks. Artur wyjaśnił zebranym część Mszy św.: procesja na wejście, znak krzyża, pozdrowienie ludu „Pan z Wami".

W ogłoszeniach Halina B. zaproponowała, aby majowe spotkanie odbyło się w formie pielgrzymki do Matki Bożej Libiąskiej w parafii Przemienienia Pańskiego. Ponadto poinformowała, że Msza św. w intencji osób modlących się za kapłanów odprawiona będzie 10 czerwca. Spotkanie zakończono nieszporami i błogosławieństwem ks. Artura.

Halina B.

STALOWA WOLA ROZWADÓW

Wizytacja wspólnoty Bractwa Szkaplerznego w Stalowej Woli Rozwadowie (diecezja sandomierska) połączona była z wielkopostnymi rekolekcjami parafialnymi, którym w dniach 15-17 marca 2019 r. przewodniczył o. Włodzimierz.

ZACZERNIE

W sobotę 30 marca i w niedzielę 31 marca odbył się w naszej parafii dzień skupienia dla Rodziny Szkaplerza, sympatyków i dla naszej parafii. Przewodniczył o. Włodzimierz Tochmański, karmelita bosy. W sobotę o godz. 17^{00} celebrowana była Msza św. z homilią, a o godz. 18^{00} odbyło się spotkanie wszystkich członków Bractwa Szkaplerznego i sympatyków w sali pod przedszkolem. W niedzielę o. Włodzimierz wygłosił kazania szkaplerzne z możliwością przyjęcia szkaplerza św. po Mszy św.

ODEJŚCIE DO PANA ŚP. PAULINY STEFANIK Z TRZCIANY

W dniu 7.04.2019 r. odeszła niespodziewanie do Pana w 54 roku życia śp. Paulina Stefanik, wieloletni zastępca animatora Rodziny Szkaplerznej w Trzcianie. Ze szkaplerzem św. związana była od początku Rodziny Szkaplerznej w naszej parafii. Szkaplerz przyjęła w Nabrożu dnia 26.05.2012 r. podczas Regionalnego Spotkania Rodziny Szkaplerznej, które organizował ówczesny moderator o. Jan Krawczyk OCD.

Pamiętamy ją jako osobę serdeczną, pełną życia, radości i zawsze gotową do pomocy bliźnim, a także chętną do organizowania pielgrzymki, czy spotkania. Bardzo lubiła wspólne wyjazdy, czy to rekolekcyjne, ogólnopolskie spotkania w Czernej, czy regionalne np. w Jarosławiu, Nabrożu, Rozwadowie… i w wielu innych miejscach związanych ze szkaplerzem. Uczestniczyła też w spotkaniach Studium Biblijnego, poszerzając swoją wiedzę o Piśmie Świętym.

Pielgrzymka do Ziemi Świętej – odnowienie przyrzeczeń małżeńskich Pauliny i Janusza Stefanik.

Bardzo ważna była dla niej rodzina. Umiała stworzyć atmosferę miłości i wzajemnego szacunku dla członków rodziny. Byli przykładnym małżeństwem, wspólnie wyjeżdżali na rekolekcje, pielgrzymki szkaplerzne, i inne.

Na pielgrzymce do Ziemi Świętej 15.02.2016 r. odnowili swoje przyrzeczenia małżeńskie. Paulina dbała o dom i otocznie, a ogród zawsze był pełen kwiatów. Bardzo kochała Matkę Boża, której figurkę umieściła w ogrodzie. Jej miłość do Maryi wyrażała się w uczestnictwie w wyjazdach szkaplerznych, pielgrzymkach, rekolekcjach różnych uroczystościach związanych z kultem Matki Bożej. Uczestniczyła regularnie w comiesięcznych spotkaniach szkaplerznych w naszej parafii w pierwsze soboty miesiąca. Może być wzorem do naśladowania dla wielu osób z otoczenia w życiu małżeńskim, rodzinnym i wspólnotowym. Cechowała ją wiara w Opatrzność Bożą i optymizm. Mimo wielu trudnych, nieraz bolesnych doświadczeń życiowych, zachowywała ufność w Bogu. Była zawsze pozytywnie nastawiona do codziennej rzeczy-

wistości, zawierzając wszystkie swoje sprawy Bogu w modlitwie i to dawało jej siłę do działania.

Sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Nabrożu – przyjęcie szkaplerza.

Ostatnie dwa miesiące życia spędziła w szpitalu w wielkim cierpieniu. Przez cały czas choroby, nawet podczas śpiączki, miała przy sobie szkaplerz. Jak powiedziała jej córka Karolina, przez to trudne doświadczenie wiara w ich rodzinie została pogłębiona.

Zaopatrzona sakramentami świętymi odeszła w pokoju do wieczności.

Wieczne odpoczywanie racz jej dać Panie, a światłość wiekuista niechaj jej świeci.

Marta, członek Rodziny Szkaplerznej w Trzcianie

Zmarłej śp. Paulinie Stefaniak na pożegnanie dedykujemy wiersz:

Kierunek – Maryja!

Stoisz często na rozdrożu!
A ramion Maryi
Drogowskaz cię zawraca
Ona woła do Siebie
W ciszę
Bo świat zatraca!

Więc idź do Niej
Posłuchaj, a wygrasz
Zbawienie!
Bo Ona – Maryja –
Duszy twojej
Odpocznienie!

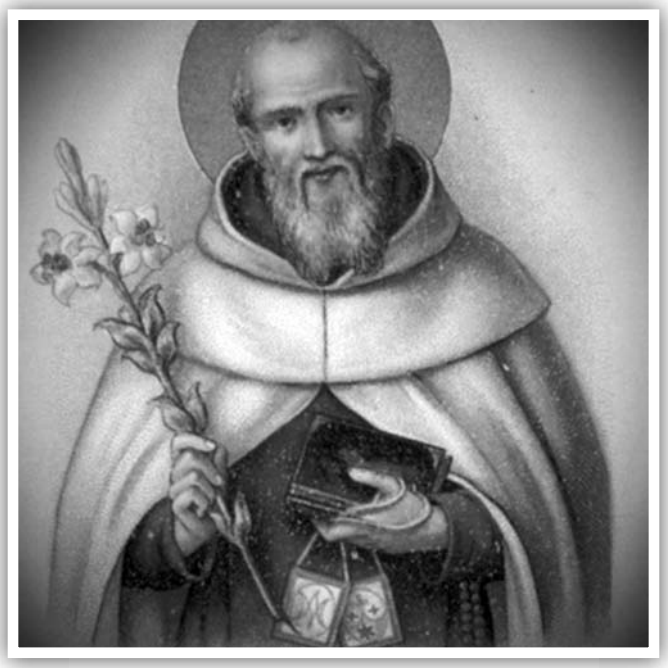
Biegnij do Niej
W niebieski płaszcz Jej się
Schowaj,
W ciszy Matczynego Serca
Ucz się miłości
Wiary dochowaj,

Bo w cudownej chwili
Gdy twego serca
Dotkną Jej dłonie
Wejdziesz w nieba tonie!

Zofia Schewe – Bractwo Szkaplerzne Rzeszów – Fara

KATOWICE BOGUCICE – ŚWIĘTY SZYMON STOCK W SANKTUARIUM MATKI BOŻEJ W BOGUCICACH

Podczas I Śląskiego Dnia Skupienia Rodziny Szkaplerznej w dniu 11 maja 2019 roku, do Bazyliki Bogucickiej zostały wprowadzone relikwie św. Szymona Stocka.

Szymon urodził się w 1175 r. w hrabstwie Kentu, w Anglii. Jako młodzieniec opuścił dom rodzinny i udał się na pustkowie, by tam poświęcić się wyłącznie Bogu. Celę urządził sobie w pniu starego dębu. Stąd jego drugie imię: Szymon Pień (ang. *stock* – pień). Kiedy Turcy zmusili karmelitów do opuszczenia Ziemi Świętej, ci przybyli do Anglii (1237). Szymon wkrótce wstąpił do tego kontemplacyjnego zakonu, a w roku 1245 na kapitule w Aylesford

wybrano go jego generałem. Podczas jego kadencji karmelici stali się popularnym zakonem w całej Europie. Mieszkając dotychczas zazwyczaj na pustkowiu w eremach, swoje obowiązki duszpasterskie podjęli teraz także w miastach. Szymon jest jednak znany przede wszystkim w związku z nabożeństwem Szkaplerza św.

W roku 1251 miał wizję, podczas której Maryja wręczyła mu szkaplerz i zapewniła, że wszyscy, którzy będą go nosić, cieszyć się będą szczególnym błogosławieństwem, a po śmierci unikną wiecznej kary. Szkaplerz – to długi fartuch bez rękawów. Noszą go zakonnicy. Szymon Stock zmarł 16 maja 1265 r. w Bordeaux podczas wizytacji jednego z francuskich klasztorów. Oprócz nabożeństwa szkaplerznego pozostawił po sobie kilka pism, m.in. *O pokucie chrześcijańskiej*, kilka homilii, kilka listów oraz dwie antyfony ku czci Najświętszej Maryi Panny. Niech przykład Jego życia i cnót zachęca nas do świętości.

Nasze sanktuarium Matki Bożej Boguckiej ma bardzo bogatą historię kultu szkaplerznego, dlatego wystarano się o sprowadzenie z Kurii Generalnej Karmelitów Bosych w Rzymie relikwii św. Szymona. Mamy wielką nadzieję, że szczególna obecność św. Szymona w znaku jego relikwii przyczyni się do jeszcze większego kultu Najświętszej Maryi Panny.

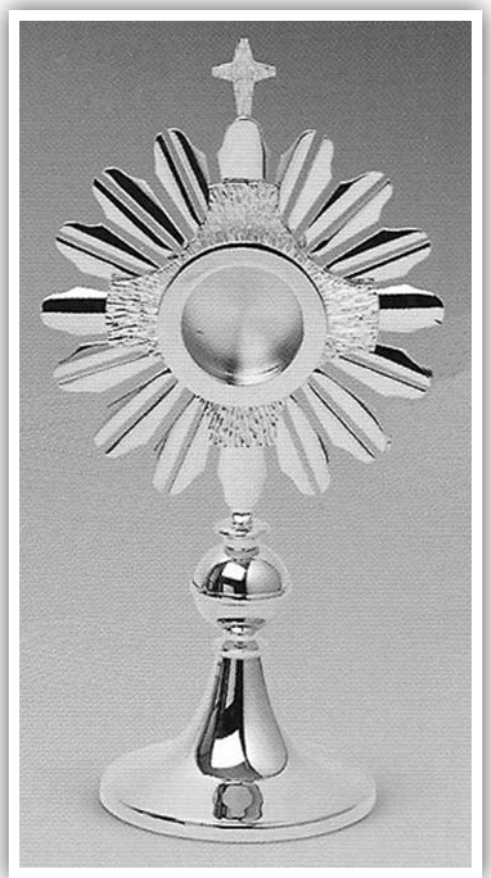

http://szkaplerz-bogucice.pl/relikwie-sw-szymona-stock/

ks. Andrzej Ledwin:

Relikwiarz został wykonany w zakładzie złotniczym na specjalne zamówienie naszej arcybrackiej wspólnoty. Na naszym relikwiarzu umieszczono dodatkowe niebieskie kamienie, aby podkreślić związek z kultem Najświętszej Maryi Panny. Na podstawie relikwiarza wygrawerowany został napis: ARCYBRACTWO SZKAPLERZNE 2019.

Dziękujemy wszystkim wspaniałomyślnym Fundatorom. Pragnę poinformować, że Msza św. podczas intronizacji Relikwii w naszej Bazylice była sprawowana również w intencji wszystkich Fundatorów.

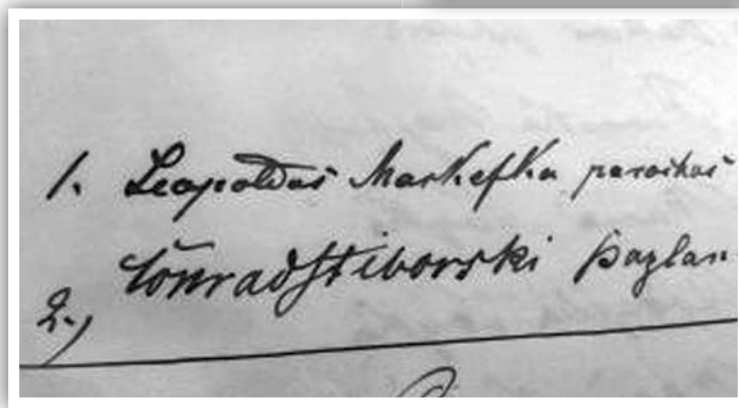
HISTORYCZNA KSIĘGA ARCYBRACTWA W PARAFII ŚW. SZCZEPANA W BOGUCICACH

W Księdze Arcybractwa zapisano imiona i nazwiska Parafian z Bogucic oraz Pielgrzymów. Założyciel naszego Arcybractwa ks. Leopold Markiefka własnoręcznie wpisał się do księgi. Obecnie trwają przygotowanie do utworzenia drugiego tomu Księgi Arcybractwa Szkaplerznego, do którego zostaną wpisani parafianie przyjęci w dniu wznowienia działalności 8.12.2018 roku.

Modus
benedicendi, & imponendi
Scapularia
B.V.M.
de
monte Carmelo.

Nummerzeichnis

1. Leopoldus Marchesius parochus
2. Conradus Tiborski Vicarius

I ŚLĄSKI DZIEŃ SKUPIENIA I SPOTKANIA RODZINY SZKAPLERZNEJ (KATOWICE BOGUCICE 11 MAJA 2019)

I Śląski Dzień Skupienia i spotkania Rodziny Szkaplerznej, Wspólnot Bractwa Szkaplerznego z Archidiecezji Katowickiej i nie tylko oraz wszystkich noszących lub pragnących przyjąć Karmelitański Szkaplerz Maryi odbył się w parafii i Bazylice św. Szczepana – Sanktuarium Matki Bożej Boguckiej w Katowicach – Bogucicach w sobotę 11 maja 2019 w godz. 10^{00}-15^{00}.

Najpierw nastąpiło otwarcie łaskami słynącego obrazu Matki Bożej i pozdrowienie Maryi a po nim oficjalne powitanie pielgrzymów ze strony gospodarza miejsca, proboszcza najstarszej katowickiej parafii, ks. prał. Wiosny, następnie o. Włodzimierz Tochmański OCD moderator prowincjalny z Czernej wygłosił konferencję o św. Szymonie Stock – z racji intronizacji jego relikwii w Bogucicach – i o współczesnych uwarunkowaniach pobożności szkaplerznej na Śląsku AD 2019.

Ks. Andrzej Ledwin, moderator lokalnej Boguckiej wspólnoty Arcybractwa Szkaplerznego przewodniczył adoracji Najśw. Sakramentu i modlitwie różańcowej, w którą włączyły się zgłoszone wspólnoty szkaplerzne. Pozostali kapłani służyli sakramentem pokuty i pojednania.

O godz. 12^{00} była celebrowana Msza św. pod przewodnictwem ks. prałata Wiosny i 5 koncelebransów (ks. Ledwin, o. Włodzimierz, kapłani z Chorzowa, Mysłowic – Bończyka i Sosnowca), podczas której nastąpiła intronizacja relikwii św. Szymona Stock, otrzymanych z Rzymu.

Homilię wygłosił o. Włodzimierz. Po Mszy św. odbyło się ucałowanie relikwii św. Szymona przez wszystkich wiernych, którzy wypełnili pięknie Bazylikę. Po przerwie na posiłek (bigos i napoje przygotowane przez członków arcybractwa w domu pielgrzymkowym) odbyło się nabożeństwo majowe z piękną procesją kopii obrazu Maryi wokół kościoła, zakończone koronką do Miłosierdzia Bożego, którym przewodniczył ks. Ledwin.

Po błogosławieństwie i słowie podziękowań oraz pożegnań ze strony duszpasterzy miała miejsce uroczystość przyjęcia szkaplerza Karmelu przez tych, co jeszcze nie noszą tego znaku szczególnej opieki NMP. Przewodniczył jej o. Włodzimierz.

Nie zabrakło oczywiście stoiska Sekretariatu Bractwa Szkaplerznego z p. Haliną, 2 poczt sztandarowych, czy pełnej lokalnej służby liturgicznej. Wielu braci i sióstr przybyło w białych płaszczach ze szkaplerzem brackim. Piękna pogoda słoneczna dopełniła radości serca.

TYCHY – SPOTKANIE TYSKIEJ RODZINY KARMELITAŃSKIEJ

Bractwo Szkaplerzne przy parafii św. Benedykta opata w Tychach, z okazji swego 15-lecia kanonicznego erygowania, zaprosiło członków wspólnot Bractwa Szkaplerznego (i Rodziny Szkaplerznej) w Tychach, członków Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych, wszystkich noszących szkaplerz karmelitański ale również wszystkich zainteresowanych duchowością karmelitańską, czy pragnących przyjąć Szkaplerz Maryi, na trzydniowe w dniach 24-26 maja, spotkanie Tyskiej Rodziny Karmelitańskiej pt. „Maryja zawsze i we wszystkim" (św. Rafał Kalinowski).

Długoletnim animatorem i założycielem wspólnoty jest Halina Jęczalik.

Do Bractwa przyjęta została nowa osoba. Został ufundowany i poświęcony ornat z Matką Bożą Szkaplerzną (wcześniej Bractwo ufundowało ornat ze św. Rafałem Kalinowskim)

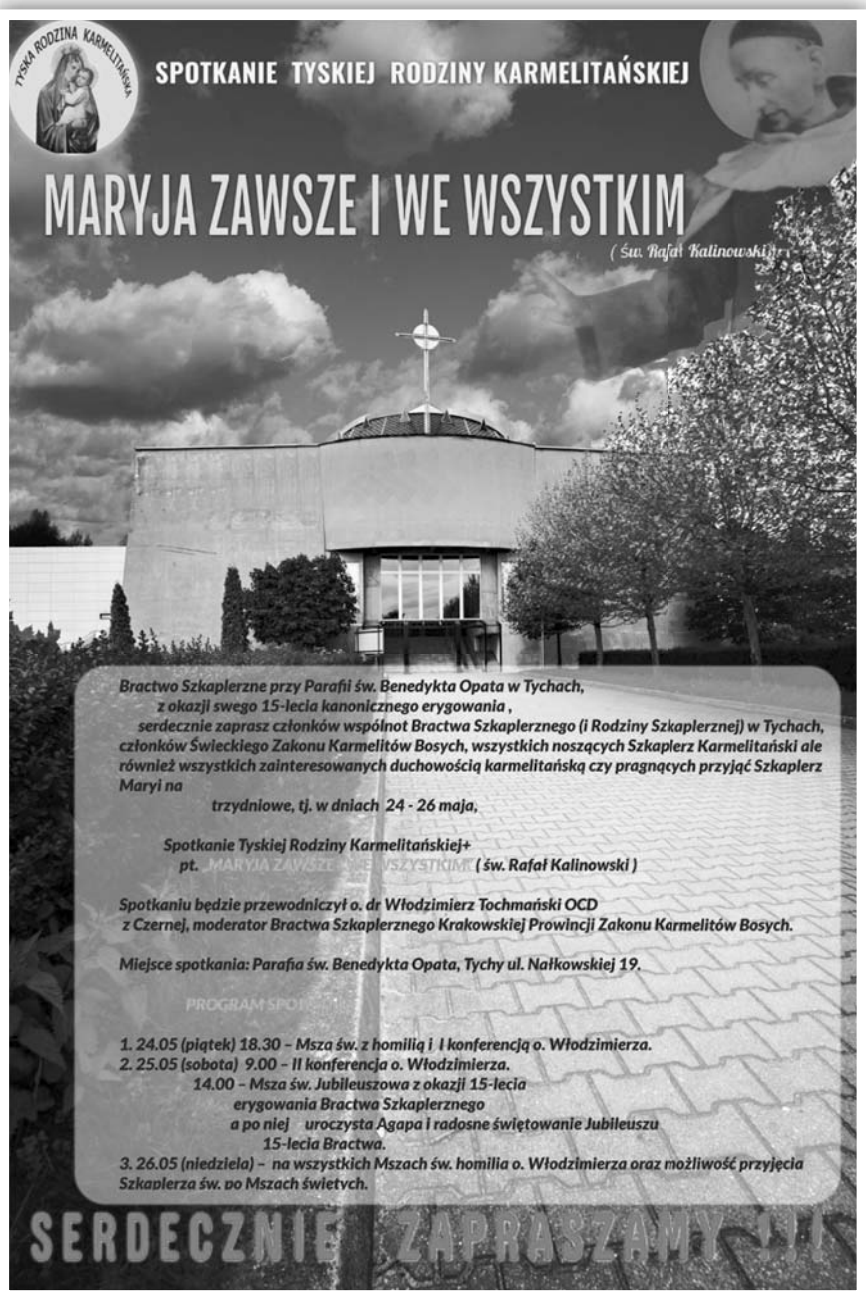
Spotkaniu przewodniczył o. Włodzimierz Tochmański OCD z Czernej. W piątek 24 maja celebrowana była Msza św. z homilią i I konferencją o. Włodzimierza, a w sobotę II konferencja i Msza św. Jubileuszowa z okazji

15-lecia erygowania Bractwa Szkaplerznego, a po niej uroczysta agapa i radosne świętowanie Jubileuszu 15-lecia Bractwa wraz z delegacjami innych wspólnot Bractwa Szkaplerznego.

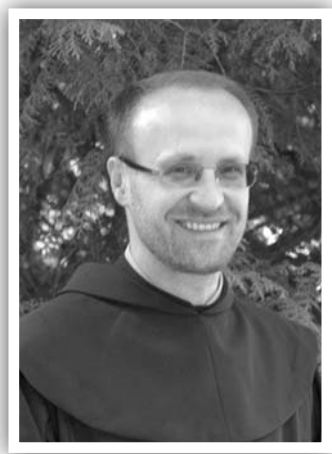
Na wszystkich Mszach św. niedzielnych była zaś homilia o. Włodzimierza oraz możliwość przyjęcia szkaplerza św. po Mszach świętych.

TYSKA RODZINA KARMELITAŃSKA
SPOTKANIE TYSKIEJ RODZINY KARMELITAŃSKIEJ
MARYJA ZAWSZE I WE WSZYSTKIM
(Św. Rafał Kalinowski)
Bractwo Szkaplerzne przy Parafii św. Benedykta Opata w Tychach,
z okazji swego 15-lecia kanonicznego erygowania ,
serdecznie zaprasza członków wspólnot Bractwa Szkaplerznego (i Rodziny Szkaplerznej) w Tychach, członków Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych, wszystkich noszących Szkaplerz Karmelitański ale również wszystkich zainteresowanych duchowością karmelitańską czy pragnących przyjąć Szkaplerz Maryi na
trzydniowe, tj. w dniach 24 - 26 maja,
Spotkanie Tyskiej Rodziny Karmelitańskiej+
pt. MARYJA ZAWSZE I WE WSZYSTKIM (św. Rafał Kalinowski)
Spotkaniu będzie przewodniczył o. dr Włodzimierz Tochmański OCD
z Czernej, moderator Bractwa Szkaplerznego Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych.
Miejsce spotkania: Parafia św. Benedykta Opata, Tychy ul. Nałkowskiej 19.
PROGRAM SPOTKANIA
1. 24.05 (piątek) 18.30 – Msza św. z homilią i I konferencją o. Włodzimierza.
2. 25.05 (sobota) 9.00 – II konferencja o. Włodzimierza.
14.00 – Msza św. Jubileuszowa z okazji 15-lecia
erygowania Bractwa Szkaplerznego
a po niej uroczysta Agapa i radosne świętowanie Jubileuszu
15-lecia Bractwa.
3. 26.05 (niedziela) – na wszystkich Mszach św. homilia o. Włodzimierza oraz możliwość przyjęcia Szkaplerza św. po Mszach świetych.
SERDECZNIE ZAPRASZAMY !!!

ZAPROSZENIE NA 21. OGÓLNOPOLSKIE SPOTKANIE RODZINY SZKAPLERZNEJ CZERNA, 20 LIPCA 2019, „PRZY MARYI W MOCY BOŻEGO DUCHA”

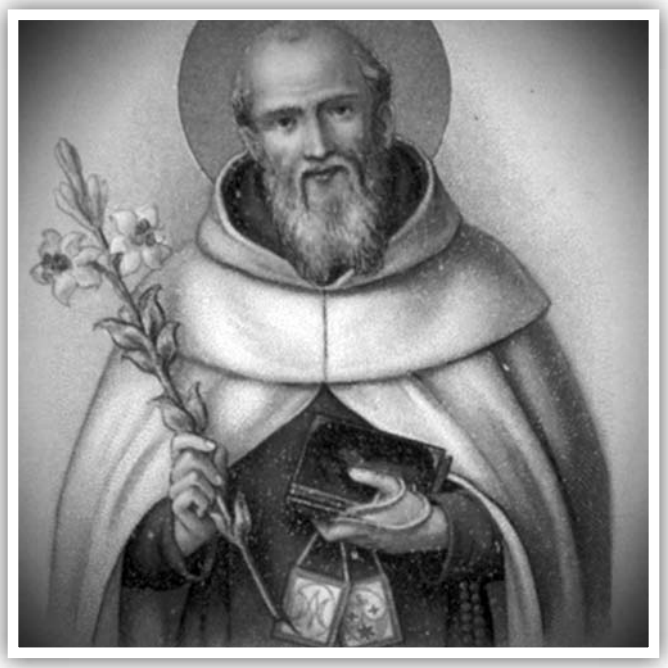
Drodzy Moderatorzy i Animatorzy Bractwa Szkaplerznego!
Drodzy Siostry i Bracia w Szkaplerzu świętym!
Członkowie i Sympatycy Karmelu
oraz Wszyscy ludzie dobrej woli!

Serdecznie zapraszam Was na doroczne, już po raz 21 obchodzone, uroczyste Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej w sobotę 20 lipca 2019 r. w naszym karmelitańskim sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej k. Krakowa.

Każdego roku jest to dla nas bardzo ważne spotkanie u naszej najlepszej Matki i Królowej. Tam właśnie, na polskiej górze Karmel, zawierzamy się Matce Najświętszej od lat, wypraszamy potrzebne łaski i natchnienia dla jak najlepszej służby Kościołowi, czyli nam wszystkim. A dzisiaj w trudnym czasie kryzysu społecznego, kulturowego i moralnego jest to jak najbardziej nam potrzebne. Trzeba nam zawierzyć Bogu na wzór Maryi tak, jak przed wiekami trudności w rozwoju swego Zakonu zawierzył Jej św. Szymon Stock. Szkaplerzna interwencja Maryi ocaliła Karmel. Podczas lipcowego spotkania w Czernej chcemy intronizować relikwie tego świętego karmelity.

Przez odczytywanie znaków czasu jesteśmy świadkami samego Boga, który jest (por. Wj 3, 14) i w którym „żyjemy, poruszamy się i jesteśmy” (por. Dz 17, 28). Matka Najświętsza prowadzi nas do Chrystusa, swojego Syna,

i poleca pilnie słuchać, co On powie. W modlitwie będziemy prosić Matkę, by była nieustannie obecna w naszym życiu. Niech Jej święta obecność sprawi, że zjednoczą się nasze serca i wszyscy będziemy się czuć jak w rodzinie Bożej. Jest to niesamowita okazja do pogłębienia swego życia duchowego, nabrania pozytywnego dystansu do codziennych obowiązków oraz zasmakowania Czernej, wspólnoty życia i modlitwy.

40 lat temu, w 1979 r., Ojciec święty Jan Paweł II w I pielgrzymce do Polski w czasach komuny z niezwykłą mocą, w sensie duchowym i politycznym, wypowiedział słowa, w których wołał o Ducha Świętego i odnowę oblicza „tej" ziemi. Nic już potem w Polsce nie było takie samo. Dokonała się odnowa życia, powstała „Solidarność", której moralna siła zadecydowała o upadku komunizmu. Święty Jan Paweł II w Liście Apostolskim z okazji 750-lecia Szkaplerza Karmelitańskiego napisał: „w znaku Szkaplerza zawiera się sugestywna synteza maryjnej duchowości, która ożywia pobożność ludzi wierzących, pobudzając ich wrażliwość na pełną miłości obecność Maryi Panny Matki w ich życiu. Szkaplerz w istocie jest 'habitem'. Ten, kto go przyjmuje, zostaje włączony lub stowarzyszony w mniej lub więcej ścisłym

stopniu z Zakonem Karmelu, poświęconym służbie Matki Najświętszej dla dobra całego Kościoła".

Pragniemy zatem nieustannie doświadczać życia „w mocy Bożego Ducha" (program duszpasterski Kościoła w Polsce) przy boku Maryi i pod Jej kierunkiem, szczególnie nosząc godnie Jej Szatę – św. Szkaplerz Karmelu i naśladując Ją wiernie w codzienności. Stąd hasło naszego Spotkania: „Przy Maryi w mocy Bożego Ducha".

Drodzy Bracia i Siostry,

zapraszam więc Was – każdego, kto odziany jest Szatą Maryi – do uczestnictwa w wielkim święcie Rodziny Szkaplerznej w sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej, w sobotę po uroczystości liturgicznej Matki Bożej z Góry Karmel tj. w dniu 20 lipca br.

Spotkanie tradycyjnie rozpoczniemy o godz. 9^{00} modlitwą i pieśnią, o godz. 10^{00} wysłuchamy konferencji duchowej. O godz. 11^{00} będzie uroczysta Msza św., której przewodniczyć będzie przyjaciel Karmelu, ks. bp Jan

Piotrowski, ordynariusz diecezji kieleckiej. W dalszej części będzie możliwość przyjęcia szkaplerza św. przez tych, którzy jeszcze go nie przyjęli, agapa i wzajemne poznanie się, możliwość nabycia książek i dewocjonalii, udziału w loterii misyjnej, adoracja Najświętszego Sakramentu, różaniec św., uroczyste błogosławieństwo i rozesłanie (ok. godz. 15^{30}).

Do dyspozycji pielgrzymów jest Dom Pielgrzyma z możliwością noclegu, księgarnią, nowoczesnymi multimedialnymi muzeami karmelitańskim i misyjnym, z kaplicą, salami kinową, dla dzieci i konferencyjną oraz dużą restauracją. Zapraszamy także przed łaskami słynący obraz Matki Bożej Szkaplerznej na cichą modlitwę serca.

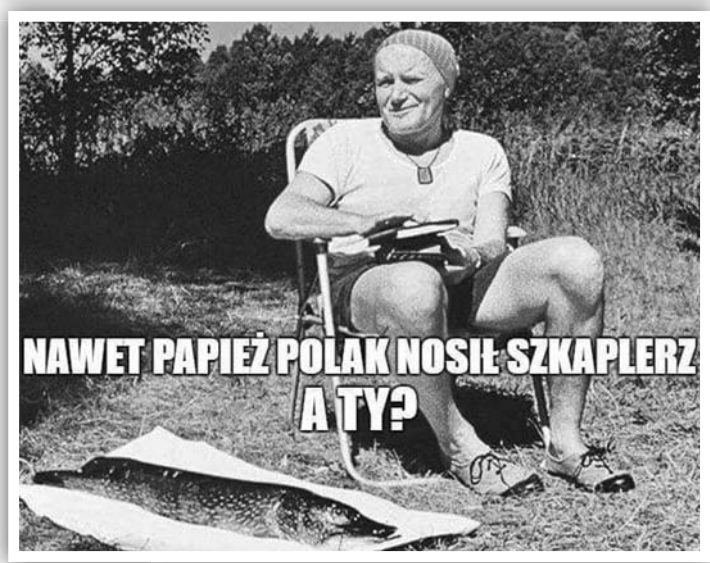
Bardzo serdecznie zapraszam Wszystkich na nasze doroczne spotkanie.

Z błogosławieństwem i pozdrowieniami

o. Tadeusz Florek OCD, prowincjał

Kraków, 26 maja 2019

MIGAWKI FOTO

www.facebook.com/szkaplerzkarmelitanski/

INFORMACJE I OGŁOSZENIA

- **Pobliskie wspólnoty i Bractwa zapraszamy** do Czernej k. Krakowa na rekolekcje, dni skupienia lub czuwanie modlitewne. Informacje są podane na stronie internetowej domu rekolekcyjnego, domu pielgrzyma oraz klasztoru i sanktuarium www.karmelczerna.pl, w ostatnim kwartalniku oraz na stronach karmelitańskich profili na FB.
- • **16 lipca (wtorek) uroczystość Matki Bożej z Góry Karmel, głównej patronki Zakonu** – najważniejsza uroczystość całej Rodziny Karmelitańskiej – przeżywamy ją w swoich wspólnotach i kościołach Karmelu. Za nawiedzenie kościoła karmelitańskiego można uzyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami. Członkowie kanonicznie erygowanego Bractwa mogą uzyskać odpust zupełny – spełniając zwykłe warunki oraz składając lub odnawiając przyrzeczenia zachowania zobowiązań wynikających z przynależności do Bractwa.
- **21 Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej „Przy Maryi w mocy Bożego Ducha"** w sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej będzie w dniu **20 lipca 2019 r.** Serdecznie zapraszamy wszystkich, którzy przyjęli szkaplerz Maryi lub pragną to uczynić. To radosne święto wspólnoty dla członków Bractwa Szkaplerznego i całej Rodziny Szkaplerznej. Zaproszenie o. Tadeusza Florka OCD, prowincjała, jest przed migawkami foto.
- **12 października (uwaga: zmiana terminu, z pierwszej soboty na drugą!)** pielgrzymka Bractwa Szkaplerznego Archidiecezji Katowickiej wraz z Żywym Różańcem do katedry.
- **Doroczne otwarte rekolekcje „szkaplerzne"** „Maryja i my w mocy Bożego Ducha" w dniach **18-20 października** w Domu Macierzystym Instytutu Świeckiego „Elianum" w Czernej (poniżej Domu Rekolekcyjnego Sióstr Karmelitanek Dz. Jezus). Przewodniczy o. Włodzi-

mierz Tochmański OCD. Zgłoszenia: Świecki Instytut Karmelitański Elianum, Czerna 210, 32-065 Krzeszowice, tel. 12 282 18 14, 663 097 300, 695 055 800, www.elianum.pl. Serdecznie zapraszamy.

- **W Czernej można nabyć m.in.:**
  - pięknie wydaną księgę wpisową do Rodziny i Bractwa Szkaplerznego oraz nowsze wydanie legitymacji członków Bractwa,
  - *Statut Bractwa Szkaplerznego* (z 2016 r.),
  - kolorowy plakat o szkaplerzu, folderki czarno-białe o szkaplerzu i nowe kolorowe (rozkładane) foldery o Bractwie Szkaplerznym (z miejscem na stempel lub adres wspólnoty lokalnej),
  - kwartalniki „Rodziny Szkaplerznej",
  - „Mały modlitewnik szkaplerzny" i inne książki o szkaplerzu,
  - szkaplerze zwykłe, duże brackie, haftowane, medaliki kolorowe jaśniejsze i ciemniejsze, większe i mniejsze, polskie i włoskie, zwykłe i owalne,
  - komplety szkaplerzne dla osób pragnących przyjąć szkaplerz Karmelu (szkaplerz sukienny, legitymacja dyplomik przyjęcia, kartka wpisowa do Rodziny Szkaplerznej),
  - kalendarz, książki i pamiątki z sanktuarium w Czernej,
  - obrazki z Matką Bożą Szkaplerzną i nadrukiem adresu moderatora prowincjalnego.

Pełną literaturę szkaplerzną zapewniają Księgarnia „Karmelitana" w Czernej i oba wydawnictwa karmelitańskie.

KSIĘGARNIA „KARMELITANA"

Klasztor Karmelitów Bosych • Czerna 79 • 32-065 Krzeszowice

tel. 505 898 554; 12 258 30 77; fax 12 282 24 18

e-mail: karmelitana@interia.pl

www.ksiegarnia.karmelczerna.pl

WYDAWNICTWO KARMELITÓW BOSYCH
ul. Z. Glogera 5 • 31-222 Kraków
tel. 12 416 85 00; fax 12 416 85 02
e-mail: wydawnictwo@wkb.krakow.pl
www.wkb-krakow.pl

Polecamy N O W O Ś C I, w komplecie taniej:

1. **ŻYCIE W ZJEDNOCZENIU Z MARYJĄ,** Maria od św. Teresy (Petyt)

2. **ŻYCIE NA WZÓR MARYI,** Michał od św. Augustyna (Ballaert) OCarm

KALENDARZ 2020 – SZKAPLERZNA

W 2020 roku zapraszamy w podróż po sanktuariach maryjnych całego świata. Obrazy Matki Bożej Szkaplerznej, które zdobią kalendarz na 2020 rok, są odbiciem wrażliwości malarzy pochodzących z różnych miast, krajów i kontynentów. Za każdym razem świadczą jednak o wielkiej miłości do Matki, która ofiarowuje człowiekowi Syna i znak jego przyjaźni – szkaplerz.

WYDAWNICTWO „FLOS CARMELI"

ul. Działowa 25 • 61-747 Poznań

tel. 61 856 08 34

e-mail: wydawnictwo@floscarmeli.pl

www.floscarmeli.pl

- Informacje o wspólnotach Bractwa Szkaplerznego Prowincji Warszawskiej:

  o. Bertold Dąbkowski OCD
  moderator Bractwa Szkaplerznego Prowincji Warszawskiej
  ul. Bartosza Głowackiego 3, 81-744 Sopot
  tel. 58 551 18 81; 501 987 098
  e-mail: szkaplerz@karmelicibosi.pl;
  www.sopot.karmelicibosi.pl

  Kuria Prowincjalna Karmelitów Bosych Prowincji Warszawskiej
  ul. Racławicka 31, 02-601 Warszawa
  tel.: 22 646 47 38 fax: 22 844 18 12
  e-mail: kuria@karmelicibosi.pl;
  www.karmelicibosi.pl

- Informacje o wspólnotach Bractwa Szkaplerznego Prowincji Krakowskiej: zob. tył okładki.